

Hidas Judit

BOVARY-ÉK

REGÉNYRÉSZLET

Végül is ráérek

Már az ajtó csapódásából tudta, hogy Max lépett be az iroda előterébe. A bejáratától pár méterre nyílt Emma szobája, hallotta a westerncsizma koppanását a laminált parkettán, szörnyű volt ez a csizma, nem is értette, hogy lehet ilyet felvenni, ráadásul rózsaszín inggel, az öltözetet figyelmeztető jelnek vette, hogy nem jó ezzel az emberrel kezdeni. Amióta Max megnyitott egy olasz éttermet a közelben, gyakran jött az irodájukba, ismerte a főnököt, Ricsit, együtt jártak általános iskolába. Miután beszélgettek, Max bekukkantott Emmához is, levetette magát az asztalával szemben álló piros kanapéra, és onnan figyelte a lányt egy darabig.

Emma most is hallotta a lépteit, de még nem tudta, hozzá vezetnek-e vagy az emeletre, a lány mereven bámulta a számítógép képernyőjét, ha né tán bejönne a férfi, ne lásson rajta semmit, őt ez az egész nem is érdekli, győzködte ilyenkor magát, miközben minden idegszálával arra koncentrált, hogy megtörténjen a találkozás. Hiába mondogatta, hogy nem neki való ez az ember, nemcsak a rózsaszín ing miatt, hanem azért, mert harsány volt, és durva is tudott lenni, „gyere hozzám kajálni, Enci, olyan lapos a segged, hogy már nincs rajta mit fogni”, mondta múltkor a titkárnőnek, bár ez Encit láthatóan nem érdekelte, sőt még imponált is neki. Ez is egy jel, amire oda kell figyelni, hajtogatta magában Emma, mégsem tudott a férfiről megfeledkezni.

Pedig volt a munkahelyén egy csendes, szelíd fiú, aki próbált hozzá közeledni, Emma elképzelte, milyen jó társ, megértő partner lenne, de amikor ezt a másikat meglátta, érezte az ismerős bizsergést a nyakszirtjén, amely elkezdett a koponyáján felfelé vándorolni, és tudta, hogyha egyszer hozzáérnének azok a tompa, hurkás ujjak, ha megdörzsölné az arcát a szúrós bo-rosta, akkor a keménysége, mint a kártyavár, összeomolna.

És amíg ezen gondolkodott, a férfi belépett a kis szobába, drapp pufidzsekrit viselt a szürke weszkó-csizmához, Max csak Emma vörös göndör

haját és a puha fehér kezét látta, hallotta, ahogy puffannak az ujjak a klaviatúrán, Emma nem nézett oda, mintha nagyon elfoglalt volna. A férfi nem bánta ezt a játékot, amely szinte rituálisan ismétlődött minden alkalommal, amikor beugrott ide, még szerencse, hogy ott állt srégen szemben a kis piros kanapé, most is azt célozta meg, kényelmesen elhelyezkedett rajta, két karját elfektette a peremén, lábát keresztbe rakta, és hol a nőt, hol a kis teraszajtóból elé táruló kertet nézegette.

Emma is sokszor pillantott ki az üvegen, amikor dolgozott, szerette, hogy az irodából egyenesen ki lehetett lépni a kertbe, megnyugtatta az elegáns környezet, amely azt bizonyította a számára, hogy jó irányba tart az élete, és a benne feszülő kételyek mind csak kényszerképzetek. Ilyenkor maga sem értette, mit akar még, hiszen van munkája, kocsija, jó fizetése, nincs itt miről álmodozni, bár azt nem bánta volna, ha a főnökével könnyebben elbír. Egy online kertészet logisztikai menedzsereként folyton prés alatt volt, az ügyfelektől három-négy napos kiszállítással vették fel a megrendeléseket, de előfordult, hogy a növényeket csak egy hét alatt tudták beszerezni. Ha az ügyfél reklamált, a főnöke rajta kérte számon a késlekedést, és Emma hiába magyarázta, hogy sok növényt csak vidékről tudnak beszerezni, és nem kéne ilyen szűk határidőkkel dolgozni, Ricsi csak legyintett, és elintézte annyival, hogy oldja meg, ezért kapja a fizetését, itt nem lehet lébecolni, és ha valami nem tetszik, el lehet innen menni. Emma ilyenkor nem tudott egész éjjel aludni, érezte, hogyha innen kiteszik, akkor önmaga előtt fog végképp megbukni.

Túl sok mindent csinált már, amióta befejezte az egyetemet, istenem, mennyi időt vesztegettem el a semmire, sóhajtott fel, évekig próbált betörni a zenei piacra énekesként, mellette alkalmi munkákon tengődött, pincérkedett, angolt tanított, adatrögzítőként dolgozott a BKV-nél, és sokáig az volt számára a legkínosabb kérdés, ha megkérdezték, mivel foglalkozik. A civilek előtt furcsán mutattak az alkalmi melók, „énekesnek lenni pedig nem munka”, fanyalgott az apja, és valóban, ha ezt a választ adta, akkor úgy nézett rá mindenki, mintha egy UFO volna. Különösen a férfiak fogadták gyanakodva az ambícióit, így amikor ebben az időszakban eljárt bulizni, inkább mindenkinek azt mondta, asszisztensként dolgozik egy multicégnél.

A belvárosi szórakozóhelyeken taposták egymást az emberek péntek esteként, a barátnőivel ők is benyomultak minden héten a tömegbe, és közben úgy tettek, mintha senki sem érdekelné őket, folyton kémlelték a terepet. Aztán egy-egy sikertelen este után meghallgatták, ki milyen passival akadt össze, hogy az a rohadt szemét, csak addig volt kedves, amíg rá-

juk nem mászhatott, vagy még arra sem volt képes, mert olyan részeg volt, hogy fel sem állt neki, az este után a fickó még jelentkezett néhányszor, de mindig csak telefonon, egyszerűen nem akart randit megbeszélni, és ezen a ponton a mesélő szeme elhomályosult, mert csak arra tudott gondolni, hogy ő nem ér semmit, és már soha senkit sem fog magának találni.

A többiek nyugtatták, „jaj dehogynem, csak legyél türelemmel”, verezgették a vállát, miközben örültek, hogy most nem ők a történet elszenvedői, éppen egy korábbi csalódást igyekeztek kiheverni, ami kisebb módosításokkal, de ugyanígy zajlott le. Így vergődött mindenki a csalódás utáni gyógyulás, majd a hirtelen feltörő, ellenállhatatlan vágy és a rövid beteljesülés mókuskerekében, és azt gondolták, csak mennyiség kérdése, hogy egyszer mást dobjon a gép, remélték, ez a sok szenvedés, az önmaguk iránti utálat, egyben maga a vezeklés, amelyért egyszer a méltó jutalmukat is elnyerik.

Emma épp a vezeklés stádiumában volt, amikor megismerkedett Maxszal, bár éppen esze ágában sem volt bárkivel randevúzni, annyira össze volt zavarodva a legutóbbi csalódása miatt. A magas, széles vállú férfi még csak harmincöt volt, de őszbe játszott a haja, ám mindez egyáltalán nem öregítette, inkább, mint a tortába kevert rum, megbolondította a kinézetét, csakúgy, mint az, hogy szabályos fogsorának egyik metszőfoga kissé el volt szürkülve, és letörtött belőle egy darab. A lány nézte a fogakat, és azon gondolkodott, vajon a szürkesség okozta-e a törést vagy fordítva, de nem jutott rá sor, hogy megkérdezze, mert néhány héttel később a férfi szakított vele.

Amíg együtt voltak, szeretett ücsörögni a férfi tetőtéri lakásának tágas nappalijában, az ablakokból egy kis kertre lehetett látni, szerette a szűk hálót a csíkos tapétával, bár a tölgyfából készült ágy feletti polcba többször bevágta a fejét, és érthetetlen módon vonzódott a mellette lévő zuhanyzóhoz is, jó lett volna már legalább a fogkeféjét otthagyni, gondolta akkor, hiszen a férfi bemutatta a családjának, hozott neki ajándékot Svédországból is. Emma kiment elé a reptérre, „ez csak természetes”, mondta, és befurikázta a férfit a lerobbant kis Puntójával a városba, aztán még elmentek együtt vacsorázni, megbeszélték, hogy másnap indulnak motorral a tengerhez, de éjjel jött az sms, hogy a férfinak mégsem megy ez a kapcsolat, át kell gondolnia pár dolgot az életében. A lány először azt hitte, biztos, valami félreértés lesz, kérte, találkozzanak még egyszer, de a férfi ott sem mondott mást, a szavai pedig úgy zúdultak Emmára, mint jégeső a teraszköre.

Emma azt érezte, elvették a látását, a hallását, a szaglását és a tapintását, hirtelen hazugság lett mindaz, amit egy nappal korábban valóságnak érzett, nem tudta, mit rontott el, mit nem vett észre. Mindig ez van, zaka-

tolt a fejében, előbb-utóbb mindenről kiderül, hogy nincs mögötte semmi, az egész életem egy légvár, beleértve a munkám, amelyről hiába próbálom elhazudni, a szívem mélyén akkor is tudom, hogy nem ér az egész semmit, hogy nem lesz a világ szegényebb, ha nem érnek célba azok a rohadt növények, mert egyszerűen képtelenség ezzel a hatalmas árudömpinggel mit kezdeni, mindig csak egy újabb és újabb és újabb következik, akkor meg minek egyáltalán erőlködni. Minek bármit is csinálni, kérdezte magától, minek felkelni, enni, inni, aludni, hiszen az egész csupán átvágás, az életet csak túlélni lehet, nem jobb ez semmivel, mint egy elfekvőben halodkolni, igen, ezt csináljuk egész életünkben, próbáljuk az időt valami haszonnal eltölteni, hogy elviselhetőbb legyen a várakozás, hogy legalább pillanatokra meg tudjunk a ránk váró semmiről feledkezni.

A férfi hiánya szétrágta a szívét, kiszívta a vérét, leszopogatta a csontjait, alig tudta a munkáját végezni, és egyik reggel, amikor beült az autójába, annyira elbambult, hogy teljes sebességgel áthajtott a stoplátnál egy forgalmas kereszteződésen, anélkül, hogy körülnézett volna. Csak akkor vette észre, mit tett, amikor már az út másik oldalára ért, csoda, hogy abban a néhány másodpercben egyik irányból sem jött kocsi, és akkor elkezdett az autóban zokogni, hogy neki teljesen elment az esze, és hogy érti a figyelmeztetést, megpróbál majd az életén változtatni.

Ezek után igyekezett jobban koncentrálni a munkájára, időben ért be az irodába, és igyekezett a főnökének még jobban megfelelni, miközben azt mondogatta magának, hogy élvezni kell az életet, és nem kell folyton a dolgok értelmére rákérdezni. Itt volt például Max, aki most is ott ült előtte a piros kanapén az ostoba kígyóbőr csizmájában, és valami olyasmit kiabált felé a távolból, hogy van-e kedve eljönni kutyát sétáltatni hétvégén, amit először Emma szinte meg sem hallott, úgy zakatoltak a fejében a gondolatok.

Miután eljutott a kérdés a tudatáig, Emma tovább ütötte a klaviatúrát, vörös göndör haja biztonságos falat vont köré, nem tudta, mit válaszoljon, mert ugyan számított a kérdésre, és szíve szerint ment is volna, mégis ott volt ez a másik hang, amely visszatartotta, és azt mondta, nem tud több csaldást elviselni. Aztán arra gondolt, nem kell ezt az ügyet ilyen komolyan venni, hiszen csak kutyát mennek sétáltatni, de amikor megszólalt, mégis egészen más csúszott ki a száján, „kutyát sétáltatni, milyen hülyeség”, mondta. A férfi azonban csak nevetett, tetszett neki Emma flegmasága, a lány arcán bujkáló keserűség izgalmasabbá tette a szabályos vonalakat, megtörte a göndör csigák és a gömbölyű arc adta puhaságot. Max most olyan köny-

nyúnek látta a lányt, mint a pálcikára tűzött vattacukrot, amit a szél hirtelen felkap, és messzire repít, mielőtt ő belekóstolhatna.

Max már az első alkalommal kinézte magának Emmát, amikor meglátta az éttermében a vendégek között. Úgy vonult végig a helyiségben, mint egy puha felhő, mintha nem is a földön járna, hanem pár centivel lebegne felette. Nem volt túl vékony, de kövér sem, piros lapos cipő volt a lábán, hosszú, fekete szűk szoknyát, piros kabátot viselt. Max figyelte őt, amikor odajött az önkiszolgáló-pulthoz rendelni, majd visszaült a munkatársak közé, már akkor is volt benne valami furcsa, mosolygott a többiekre, mégis úgy tűnt, mintha a nevetése többet rejtene.

Max meglátta Emma főnökét, Ricsit, odament őket üdvözölni, „azt hittem, ilyen rossz hírünk van, hogy sosem jössz ide enni”, mondta Ricsinek, aki nevetve fogott vele kezét, „a híretek szar, de azt gondoltam, a saját szememmel is megnézem”, válaszolta Maxnak, és bemutatta a többieknek.

Emma hamar észrevette, hogy tetszik a férfinak, és ugyan zavarta ez a nyílt érdeklődés, mégis felmelegítette, mint egy korty meleg tea, és nem bánta, amikor másod-, harmad- és negyednap is ebbe az étterembe jöttek enni, „jó a konyha”, jegyezte meg evés közben a sült csirkére és a görög salátára.

Max minden nap hangosan üdvözölte őket, „ciao belli”, süvített a hangja keresztül a helyiségen, egyébként is meghagyta a személyzetnek, hogy mindenkit olaszul köszöntsenek. Repkedtek a bongiornók és az arrivederci a vendégek feje felett, amit sok vendég jó néven vett, „itt legalább tudják, hogy kell udvariasan bánni az emberrel”, lehetett itt is, ott is hallani a véleményeket, mások viszont fanyalogtak, tolakodó volt számukra a hangoskodás. Emma arcán halvány mosoly játszott, amikor Max egyik nap odajött az asztalukhoz, „persze, persze, ülj csak le”, mondta a férfinak, aki ekkor zajt hallott a konyha felől, „egy pillanat és itt vagyok”, válaszolta, majd szinte magának hozzátette, „most már tényleg kirúgom a szakácsot”, majd elviharzott. Emmát megsúrta ez a megjegyzés, nemhiába, a főnök az főnök mindenhol, gondolta, ugyan mit is várhatok egy ilyen embertől, folytatta, és mire Max visszajött, Emma már nem volt sehol, visszament dolgozni az irodájába.

A férfi nem értette, a lány miért tűnt el ilyen hirtelen, úgy érezte, jól alakultak köztük a dolgok, „hol hagytátok a vöröst”, kérdezte harmadnap Emma munkatársaitól, akik csak nevetve ráncolták a homlokukat. A férfi várt még két napig, aztán úgy döntött, meglátogatja Emmát az irodában.

A nő meglepődött, de helytel kínálta a piros kanapén Maxot. „Mi van, már h zhozsz llit st is vállalsz”, köszönt be Ricsi is a váratlan vendégnek, mire Max bólogatott, „egyébként tényleg kénytelen vagyok, amióta elcsap-tam a fut romat”, válaszolta. „Képzelem, milyen nagy hibát követhetett el”, szólalt meg mogorván Emma, a két férfi egymásra nézett, ennek meg mi baja, gondolták egyszerre, majd Max megszólalt. „Hetek óta lopta a ben-zint, és megtaláltuk egy közeli kuk ban a szórólapokat, amiket ki kellett vol-na osztania,” mondta, „szerinted mit kellett volna tenni”, kérdezte a lány-ra nézve, Emma pedig jobbnak látta, ha inkább csendben marad.

A látogatás után a férfi  r mmeel nyugtázta, hogy Emma újra elkezdett az étterembe járni, előfordult, hogy a nő is odajött a pulthoz egy-két sz ra, de Maxnak ennyi nem volt elég, megnyit  az étterme, nemsokára ki akart költözni a h z ba, amely akkor épült a várostól nem messze, szeretete vol-na, ha valaki otthon is várja.

Persze, mindig akadt valakije, utoljára egy harmincöt körüli n vel, Évával járt f l évig, akinek volt két gyereke is. Max nem bírta nézni, hogy a sz l k  lik egymást a kislányok feje felett, a férj nem akart válni, és  va nem tudott hova költözni. Max bérelt a nőnek egy panellakást, aki odament a két gyerekkel, és remélte, hamarosan Max is követi. De a férfi hol az új  t-teremmel foglalkozott, hol az építkezéssel, és azon kapta magát, hogy egy-re kevesebbszer jut  va az eszébe. Ha rágondolt, először a rendetlen lakást látta maga előtt, a ruhák mindig szanaszét hevertek a földön, a mosogatóban egy halom mosatlan, a gyerekek játékai mindent elborítottak, mik z-ben  k a t v  előtt fetrengtek. „Nem kéne megcsinálni a vacsorát nekik?”, kérdezte Max a n t l egyik este, amikor a lányok nyolc órakor vis tva ve-rekedtek össze egy rózsaszín pl ssnyuszin. „Mindjárt, csak ezt még befe-jezem”, mondta  va a számítógép előtt  lve, egy  ra múlva  ltek le enni, a kisebbik gyerek addigra már elaludt a kanapén. Max hamarosan rájött, hogy ez a nap nem volt kivétel, a n n l ez a normális menetrend, és az sem volt jó, ha a férfi próbált segíteni, „minek avatkozol bele, ezek az  n gye-rekeim”, mondta neki egyik alkalommal, amikor r sz lt a nagyobbra, hogy ne verje a testvérét.

Emma más volt, legalábbis Max ezt remélte, nincs benne az a vibrálás, talán ő lesz, ak t keresek, gondolta, b r ki tudja, létezik-e egyáltalán ilyen, vagy én vagyok alkalmatlan az együttélésre, lassan már harmincöt leszek, de még mindig nem volt jó senki sem, volt már dolgom fiatallal,  reggel, magyarral és külföldivel, sorolta magában, próbáltam, hátha a csúnya jobb lesz, mint a szép, de valami egyikkel sem stimmel. Előbb-utóbb elfogyott

körülöttünk a levegő, és azon kaptam magam, hogy már nem akarom felhívni, nem vagyok rá kíváncsi, elemezte a múltat, de persze gyanús, hogy rajtam kívül mindenki hülye, valamit biztos nekem is másképp kellene csinálni. Mégsem tudott mást tenni, mint újra megpróbálni, még akkor is, ha érezte, az örök keresgélésével kezd egyre nevetségesebbé válni.

„Van kedved eljönni kutyát sétáltatni?”, hangzott el tehát a kérdés, szinte ő maga is meglepődött, ahogy ott ült azon a piros kanapén, nem tervezte előre, csak a fejében összetolult vágyak és gondolatok nyomták ki belőle, csakúgy, mint ahogy Emma sem volt azonos az önmaga által adott válasszal, „kutyát sétáltatni? milyen hülyeség”, mondta, de aztán kikukkantott a gép mögül, a szeme mosolygott, mintha azt üzenné, nem érdemes a szavakkal törődni. „Igen, van egy farkaskutyám, pár hónapos, felmehetnének esetleg a libegőhöz”, válaszolta Max.

Emma figyelte ezt a nagydarab embert, aki most odalépett az asztalához, a rózsaszín ingében fölé tornyosult, és hiába tiltakozott ellene, a hatalmas test közelsége elgyengítette, a kérdések pedig óvatos válaszokká szelídültek, lehet, hogy mégis lesz valaki, jutott az eszébe, és ez a gondolat, mintha egy csapot nyitott volna meg, özönlenni kezdtek a fejében a képek, látta magukat az autóban, a hegyen és a réten, egy képzeletbeli ház teraszán, ahogy megfogják egymás kezét, ahogy együtt isszák a reggeli kávé, és akkor hallotta, ahogy a szája válaszra nyílik.

„Szombat délelőtt? Ráérek végül is.”